

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **T. P. N.**, zastoupena JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, čj. OAM-246/LE-BE02-HA08-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2015, čj. 49 Az 75/2013 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutí žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který ji jako nedůvodnou zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti připomněla, že jednání vymahačů dluhů ve Vietnamu spočívající ve fyzickém a psychickém nátlaku na dlužníky lze považovat za nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany tedy krajský soud zhodnotil nesprávně. Neobstojí argumentace správního orgánu, že nebezpečí stěžovatelce nehrozí, neboť neměla žádné potíže s věřiteli v dřívější době. Žalovaný se dostatečně nezabýval jejím tvrzením, že se nemá ve Vietnamu kam vrátit, neboť domu jejích rodičů hrozí nucená dražba. Správní

orgán si také neobstaral jedinou relevantní informaci, zda je ve Vietnamu zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy. Touto žalobní námitkou se soud vůbec nezabýval.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že své rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelce podložil relevantními podklady a informacemi o zemi původu. Trvá na účelovosti podané žádosti, což sama stěžovatelka v průběhu řízení potvrdila (legalizace pobytu). Nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelce reálně hrozilo nebezpečí. Stěžovatelka neuvedla žádné relevantní skutečnosti a nesplnila tak povinnost tvrzení; její námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu je proto neopodstatněná. Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl.

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. V opačném případě je totiž na místě kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatelka se k důvodům přijatelnosti své kasační stížnosti nevyjádřila. Ve své kasační stížnosti namítla jednak vadu řízení spočívající v tom, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku způsobenou tím, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Z obsahu kasační stížnosti je patrné, že stěžovatelka brojí také (a zejména) proti nesprávnému právnímu hodnocení týkajícímu se otázky udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, tedy proti nezákonnosti rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy [viz § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu] a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud připomíná, že původci vážné újmy (§ 14a zákona o azylu) mohou být za určitých okolností také soukromé osoby (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008,

čj. 3 Azs 48/2008 – 57 či rozsudek 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

[8] Správní orgán však hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy v případě stěžovatelky neshledal. Stěžovatelka toliko tvrdila, že má v zemi původu dluh a že by jí po návratu do země mohli její věřitelé zbít a prodat dům její rodiny v nucené dražbě. O mezinárodní ochranu požádala až po udělení výjezdního příkazu, aby nemusela z České republiky vycestovat. Svá tvrzení o obavě z nelegálního jednání věřitelů nijak konkrétně nevysvětlila ani přesvědčivě nepodložila. Stěžovatelkou tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany tak byly ryze účelové, neboť skutečným důvodem žádosti o její žádosti byla legalizace jejího pobytu v České republice. Z judikatury zdejšího soudu ovšem jednoznačně vyplývá, že zákonodárce nekonstruoval řízení o udělení mezinárodní ochrany jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004 – 94, či obdobně rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004 - 44).

[9] Pokud byly stěžovatelkou tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany účelové, nebylo již třeba se zabývat otázkou, zda existuje proti vyličenému jednání soukromých osob (věřitelů stěžovatelky či vymahačů dluhů) účinná ochrana ze strany státních orgánů země původu. Žalovaný proto ve svém rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Z tohoto důvodu také nebylo namístě, aby se krajský soud podrobněji jakkoliv vyjadřoval k námitce stěžovatelky směřující proti tvrzení žalovaného, že nebezpečí stěžovatelce nehrozí, neboť neměla žádné potíže s věřiteli v dřívější době. Případná hrozba zabavení domu rodiny stěžovatelky představuje (pokud je provedena v souladu s vietnamskými zákony) logický důsledek neplacení dluhu a zcela běžný postup i v jiných zemích. Před důsledky neplnění peněžních závazků stěžovatelku nelze chránit pomocí doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[10] Na základě výše uvedeného kasační soud uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[12] Krajský soud ustanovil stěžovatelce k její žádosti zástupce z řad advokátů, jehož zastupování trvá i v řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů spočívá v odměně advokátky za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) v částce 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jejího nároku o částku odpovídající této dani. Částka 3.400 Kč bude ustanovené advokátce JUDr. Anně Doležalové, MBA vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu